

ler om man fortsat vil bruge refusionen, altså økonomien, til at bestemme, hvor mange der skal være på de forskellige ydelser? For det, man gør, når man fastsætter de forskellige refusionssatser, er jo at skruer op og ned for, hvor mange der skal være på de forskellige typer ydelser.

Der er det, jeg spørger, om Venstre politisk har en holdning til, at spørgsmålet om, hvilke forskellige ydelser folk skal være på, skal fastsættes i lovparagraffer, så man tager et fagligt hensyn til, hvad der er afgørende, frem for at man gør det ved hjælp af økonomien med refusionssatserne.

(Kort bemærkning).

Leif Mikkelsen (V):

Refusion går jo ud på, at en kommune modtager refusion for en ydelse til borgeren. Det forhindrer, uanset hvad den refusionsprocent er, jo ikke, at mit politiske budskab er, at der skal gøres det bedst mulige for borgeren. Forhåbentlig skeler en kommune ikke til, hvad de får mest refusion for, og at det bestemmer, hvad de vil gøre for deres borgere. Sådan er det forhåbentlig ikke, man tænker i det kommunale system.

Så jeg har fuld tillid til, at man vil gøre det bedste for borgerne. Det har vi lige valgt nye folk til i de her nye byråd, og ud fra hvad jeg har hørt i den politiske debat op til valget, er der ingen politikere, der ikke vil gøre det bedste for borgerne, det har de sådan set lovet alle sammen. Derfor vil jeg bare fastholde: Lad os nu se på det her i en sammenhæng med hele udviklingsreformen.

Formanden:

Vi går videre i ordførerrækken, og det er fru Karen J. Klint som ordfører.

Karen J. Klint (S):

Jeg tror, jeg anede mere end en enorm træthed hos Venstres ordfører over, at vi skal have debatten, for nu har vi jo lige overstået debatten om F 6. Men det kunne jo være, at der var nogle, der fulgte med i debatten, som ikke har hængt på hele dagen, og som måske heller ikke tænker historisk tilbage på, at vi har haft en debat om refusioner før. Så derfor vil jeg alligevel tillade mig at sige noget om det historiske og noget om det indledningsmæssige, for vi er jo 3 år bagud med en udligning og en refusionsændring i Danmark.

Der var en aftale i et flertal her i Folketinget med regeringspartierne og nogle af os andre, som lavede de refusioner, som vi nu har til debat i dag. Jeg kan med det samme sige, at vi heller ikke støtter en 100 pct. refusionsændring, som beslutningsforslaget lægger op til her, men vi er åbne over for at drøfte de erfaringer, vi har med det nuværende refusionssystem, for der er både positive og negative erfaringer.

Vi havde jo en lovgivning, som var vedtaget af et flertal i Folketinget, om grundtaksmodellen, der faktisk lovbefalede Folketinget at komme med et udligningssystem en bestemt dato – en dato, som vi her til nytår er 3 år bagud i forhold til. Så er det vel ikke uforskammet, at man rejser debatten med jævne mellemrum.

De to sidste gange, vi har drøftet refusionsordninger, har været her sammen med beskæftigelsesministeren, og når spørgsmålet har været oppe i Kommunaludvalget, men vi har også drøftet et SF-forslag i Socialudvalget med socialministeren. Når man læser en udskift af de to debatter, så er de jo både ens og noget forskellige. Jeg noterer mig i hvert fald, når jeg kigger på udskrifterne, at der i Socialudvalget fra Venstres side er en meget større forståelse for, at der er problemer med det nuværende system, end hvad jeg hørte Venstres ordfører komme med i dag.

Hr. Hans Andersen blev dengang, sidst det blev drøftet – det var den 16. november sidste år – spurgt af hr. Villy Søvndal, om han godt ville være med til at sende et klart signal om, at der er sager, hvor mennesker ikke skal trækkes igennem lange, besværlige, fysisk smertefulde forløb, men rykke direkte til pension. Da havde hr. Hans Andersen det korte svar: Ja.

Det var jo en meget fin indrømmelse af, at det er noget, vi skal tage højde for. Jeg vil gerne sende det signal i dag, også selv om vi har drøftet F 6 og signalerne er givet før, at vi skal have en ordening, hvor der er de rigtige incitamentter til, at folk får den fagligt, menneskeligt og juridisk rigtige behandling i det rigtige tempo og inden for den tidsfrist, der skal til. De skal ikke have nogen forkerte forløb, fordi man kan kigge på nogle refusionstakster og så skele til: Hvad har man råd til, hvad har man lyst til, hvad boner mest, og hvad ser pænest ud i statistikken?

Kl. 16.30

Vi skal også have kigget ikke kun på selve refusionerne, men på hvordan det hænger an i det samlede udligningssystem, for vi ved jo alle, at kommunerne ikke er lige rige eller lige fattige,